

ΗΡΩΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΚΟΛΙΑΣ Ο ΠΛΑΠΟΥΤΑΣ

Ο άνθρωπος - θηρίο!... Το μυστήριο της γεννήσεώς του. Τέκνον του έρωτος και της ανδρείας. Η πρώτη του παλληκαρία. Περιπλανήσις στ' Αρβανιτοχώρια. Από βοσκές, μεγαλονοικοκύρης και κατόμπασης. Η τρομερή του εφι. Φαγιάς, ερωτιάς, λεοντέβιμος. Ο φοβερός και τρομερός γυιός του Παρσκαεύδς. Ο μαινόμενος ταύρος. Νέος Πολύφημος. Ο Θεωδωράκης του. Τά φαγοπέτις του Κόλιας κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΚΟΛΙΑΣ Πλαπούτας ήπηρε ένας άπ' τους πιο όνομαστούς, τους πιο γενναίους και τους πιο παραδέξους ήρωας της Γορτυνίας, επί Τουρκοκρατίας.

Ποιός τον γέννησε, πότε γεννήθηκε, ποιός ήσαν οι γονείς του, κανένας δέν τόμαθε ποτέ, μά ούτε κι' ό ίδιος τόξερε.

Ο περίφημος Φόν Κολοκοτρώνης, ό τόσοσ σπουδαίος Ιστορικός πραγματείες δημοσιεύσας υπό τό ψευδώνυμο «Φαλέξ», τόν χαρακτηρίζει κάπου, ως «τέκνον του έρωτος και της ανδρείας».

Ο γνωστός Ιστορικός κ. Τάκης Κανδηλώρος υπολογίζει ότι θά γεννήθηκε περί την τριτην δεκαετηρίδα του 18ου αιώνας, έχοντας ύπ' όψιν του ότι κατά τό 1827 που πέθανε, ήταν πάνω από ένενήντηα χρόνον, όπως έλε-

ίδιας. Ο Κόλιας Πλαπούτας άνατράφηκε στα Τριφυλία, θάταν πειά δεκαετηρία χρόνων παλληκάρι, όταν είδε μια μέρα, στό άνω Σούλιμα, έναν Τούγκο μά δέρην άδικα ένα ραγιά. Ο Κόλια άναγε τότε άπ' τό θυμό του, χυμίες πάνω στό Τούγκο, τόυχε ε τό μαχαίρι του κατάστηθα και τόν έξέπλωσε κάτω νεκρό!...

Υστερα άπ' τή πράξι του αυτή ο Κόλιας άναγκάστηκε νά φύγη άπ' τήν Τριφυλία. Πήγε στή Γορτυνία, μά μή ξερόταξ μά ή ελληνικά, μιλώντας μονάχα τ' άρβανίτικα, άναγκάστηκε νά πλανιέται έδώ κ' εκεί στ' Αλβανόφανα χωριά της Ηραίας, Παπαδά, Σέρβου, Σαρακίνι, Ψαίρι κ.λ.π.

Στό τέλος κατέληξε στό μικρό συνοικισμό Παλούμια, όπου τόν πήρε για νά τό βουκόνη τό πρόβατό ό Παλουμιώτης Μαυροειδής Πιστούνης.

Στό μέρος αυτό έζησε ό Κόλιας χρόνια και χρόνια. Από βοσκταρουθιά πούταν έγινε ογιάοιγα κι' αύτός νοικοκύρης, άπότχησε γηλοπρόβατα, άπότχησε άμπελοχώραφα και τέλος μά τούς κόπους του, τόν ιδρώτα του και τή δραστηριότητά του έγινε ό πρώτος νοικοκύρης του συνοικισμού κι' είχε μεγάλη έπικροή σ' όλη τήν περιφέρεια. Πρώτος αύτός έφτιασε λιθόστρωτο σπίτι στό συνοικισμό, ένα σπίτι θωρακτο που δέν διέρρεε και πολύ άπό πυργο και πούταν πάντα γεμάτο από μουσαφίρους κι' άπ' τά διαλεκτά παλληκάρια του.

Οι προσηπότες της Γορτυνίας εκτιμώντες τόν Κόλια για τήν παλληκαρία του, τόν πατριωτισμό του και τή μεγάλη δύναμη πούχε στήν έπαρξία, φρόντισαν και διορίστηκε από τούς Τούγκους πρώτα κάπος κ' ύστερα κατόμπασης.

Μόλις ό Κόλιας διορίστηκε κατόμπασης, έδειξε τόση δραστηριότητα και τόσο έδοκιμάσθη στό έργο του, ώστε μέσα σ' έλάχιστο χρονικό διάστημα σταμάτησαν έντελώς ή ζωοκλοπές σ' όλη τή Γορτυνία.

Η έπικτυρία του όμως αυτή έγινε άφορημά νά χάσει τό άξιόματό του. Μιά κ' έξασφαλίσθηκε ή τάξι στήν έπαρξία, οι Τούγκοι τόν θεωήρησαν πειά περικυτό. Πέροντας λοιπόν άφορημά κι' από κάποι σκηνές που συνέβησαν τόν τελευταίο καιρό, τόν έπαρξιν. Μά ό Κόλιας δέν ήταν άπ' τούς ανθρώπους που μορπει νά παίξη κανείς μαζί τους και νά τούς άδική. Μόλις λοιπόν έμαθε τήν παύση του, μάζωσε τά παλληκάρια του, τούς έδωσε σχετικώς όμηγνίες και άμείσως άπ' τήν άλλη μέρα άπειρες ζωοκλοπές συνέβησαν σ' όλη τή Γορτυνία! Ποιός θά κινηγόσθε τώρα τούς ζωοκλόπτες; Ποιός τολμήσθε για τά βάλμα μαζί τους; Είπαν λοιπόν οι Τούγκοι πώς δέν μπορούσαν νά κήνον άλλουώς και ξαναδιώρουν τόν Κόλια κατόμπαση.

Ήταν πειά όνομαστός σ' όλο τό Μωρηά ό Κόλιας. Όλοι οι Κλέφτες ήσαν φίλοι του. Τούς ύποστήριζε και συνεργαζότανε μαζί τους, όταν τού δινόταν ή εθκαρία. Στήν επανάστασι του Όρλώφ, όπως και κατόπι στήν γενική έξόντωση τών Αλβανών του Μωρηά άπ' τούς

Τούγκους, έλαβε σπουδαίο μέρος. Για τίς ύπηρεσίες του στή δεύτερη αυτή περίπτωσι ό Καπετάν Πασάς τόν γέμισε τιμές.

Όταν μετά τήν έξόντωση τών Αλβανών οι καπεταναίοι του Μωρηά έδήλωσαν ύποταγή στήν Τουρκία, ό Κόλιας έκαμε κι' αυτός τό ίδ. ο, μά στήν πραγματικότητα ποτέ του δέν ύποτάχθηκε στούς Τούγκους. Πάντα πιανόταν μαζί τους και πάντα άνοιγε τωφάκι εναντίον τους. Όχτώ φορές πολιορκήσαν οι Τούγκοι και τούκαψαν τόν πυργο, μά και τίς όχτώ φορές ό Κόλιας γλύτωσε, προστατευόμενος άπ' τόν Δεληγιάννη, τόν παντοδύναμο Μωραγιάννη της Πελοποννήσου, ό οποίος τόν εκτιμούσε έξαιρετικά. Μά κι' ό Κόλιας είχε φιλοξενήσει πολλές φορές τόν τρομερό του πυργο τά Δεληγιαννοπούλα, όταν τά κυνηγούσαν οι Τούγκοι.

Ο Κόλιας πήρε μά νόμιμη γυναίκα, τήν Κυράτση (κυρία) άπ' τό μεγάλο σάι τών Τζουρτζιάνων. Φιλόδοτος όμως καθώς ήταν, ερωτιάς και γυναικοκνηνητής, είχε κι' ένα σωρό φιλανδές. Άπ' τή νόμιμη γυναίκα του άπότχησε ό Κόλιας δύο παιδιά, τά ξεκουσμένα Κολιοπούλα, τόν ήρωα του Λάλα και τόν Δημητράκη, γενναίο στρατηγό στήν επανάστασι.

Εκτός όμως άπ' τά δυό του αυτά παιδιά, άπότχησε ό Κόλιας κι' άλλα δυό άκόμα, άπ' τή πολυγατημένη του τήν έξ άριστερής χειρός σζύζον, τήν πανέμορφη Λιόσια. Άπ' τά παιδιά του αυτά τόνα λεγότανε Θανάσης και τ' άλλο Παρσκαεύδς.

Ο Παρσκαεύδς ήταν ίδιος κι' άπαράλλαχτος ό πατέρας του. Άψηλός, γιγαντόσωμος, άγριος πολεμιστής, σαστό λοντάρι, κι' άκόμα ερωτιάς κι' αυτός καθός κ' έκείνος που δέν γέννησε.

Για τήν σωματική δύναμη και τήν παλληκαρία του Παρσκαεύδς διηγούντο άπίστευτα πράγματα. Στή Ζάκυνθο άρπάξε καταιεμής στήν άγορά έναν άγριεμένο ταύρο άπ' τά κέρτα, τόν γονάτισε κάτω, κ' έσωσε έτσι κόσμο και κοσμάκη. Ο Άγγλος άρμολογός Ζακύνθου πούευσε νά βρισκείται στήν άγορά αυτή τή στιγμή έμεινε κατάπληκτος με τήν ύπεράνθρωπη δύναμη του βουινίου αυτού λεβέντη...

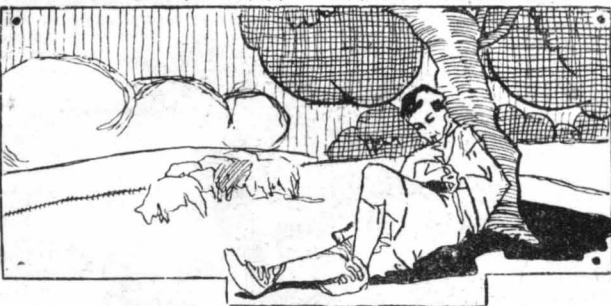
Άλλη μά φορά ό Παρσκαεύδς πολεμώντας με τούς Τούγκους, άρπάξε και κυλοδσε καταπάνω τους, άπ' τήν κορφή του βουνού, σάν άλλοσ Πολύφημος, δολοκλήρους βράχους!... Έτσι έκόκασε πολλούς Τούγκους, άλλους τούς έκανε κυριολεκτικώς πέττα, ως που στό τέλος άνάγκασε τούς ύπόλοιτους νά φύγουν κατατρομαγμένοι.

Όμοιος κι' άπαράλλαχτος με τόν πατέρα του, όπως είπαμε, ό Παρσκαεύδς, δέν τόυχε άφρησε καμιά συνήθεια, κανένα προτέρημα, μά και κανένα έλάττωμα. Έρωτης, όπως ό πατέρας του, για δέκα, κι' όταν έτρούκετο για καμιά ερωτοδουλειά ήταν πρώτος και καλύτερος!...

Ο Κόλιας Πλαπούτας ήταν όμορφος άντρας. Τό χρώμα της έπιδερμίδος του ήταν μελαψό, τό βλέμμα του βαθύ κι' άγριο, τό στήθος του δασύτριχο. Η ποικιλία του, τό γελέκι του, ή φλωάτα του ήσαν πάντα άνοιχτά έμπρός. Χειμώια - καλοκαιρι έβγαινε έξω με τό στήθος γυμνό, έδιαφορούστας για τά κρύα και τά χύνια!... «Οι μασοί του, άναφίρε ό Ιστορικός, ήσαν προβεβλημένοι», έμοιαζαν δηλαδή με τούς μαστούς γυναικός!... Χειμώια-καλοκαιρι φορούσε ένα λεπτό ρούχο. Περατόφανε ξυπόλιτος. Τά πόδια του είχαν μακρύα νύμια, πάντα άδιάφορα πάνω στις πέτρες και στ' άγκάθια, στό τρέξιμο δέν τόν έφτανε κανένας!...

Άγριος και πρωτόγονός ό Κόλιας, σταυραετός τών βουνών, άναθρεμμένος στούς λόγγους και στό δάση, είχε μεγάλη προεργήματα, μά και μεγάλη έλαττώματα. Άπ' όλους τούς γνωστούς και τούς φίλους του άγαπούσε πιο πολύ τόν Κολοκοτρώνη. Ο Θεωδωράκης του, όπως τόν έλεγε, ήταν ή λατρεία του...

Πάντα δύσπιστος ό Κόλιας, ύποψιαζόμενος έχθρους και φίλους, είχε και άλλα, έκτός άπ' τόν πυργο του σπίτι, στό όποια πήγαινε κ' έμεινε, αλλάζοντας κάθε τόσο κατοικία. Κοτά φίλον Άρχαζοβα, στή θέσι Λυσάκι, είχε χτίσει με τά ίδια του τά χέρια, μά καλύτερα, στήν όποια κατέφυγε πολλές φορές και κοιμότανε. Έπίσης τακτικό λημέρι του

ΤΙ ΕΚΟΥΝ ΓΡΑΦΕΙ ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΙ ΣΟΦΟΙ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Η γυναίκες αγαπούν με την ίδια ειλικρίνεια έναν ξυπνο κ' έναν κοιτό άνδρα. Τον ξυπνο για να τις διευθύνει. Τον κοιτό για να τον διευθύνουν...

Όσο περισσότερο άνδρας είναι, τόσο περισσότερο σ' αγαπούν. Οι θηλυπρεπέεις σπάνια επιτυγχάνουν στον έρωτα.

Θέλεις να κατακτήσεις μία γυναίκα; Παιξε εμπρός της το ρόλο του ανθρώπου που δεν μοιάζει με τους άλλους. Λίγος ρομαντισμός, λίγη άκνευρικότης, πολύ μυστήριο σχετικά με τη ζωή σου, τραβούν τη γυναίκα όπως ο μαγνήτης.

Μη δείχνεις πολύ πάθος στην αρχή ενός ειδυλλίου. Παιξε το ρόλο σου ψυχρά. Άφησε να σε οδηγεί η λογική κ' όχι η καρδιά σου. Έτσι φτάνεις πιο γρήγορα στο σκοπό σου. Θεωρώ σήμερα, αδιάφορος κάπως αύριο, να το μυστικό της επιτυχίας, να ή παγίς στην όποια η γυναίκες πέφτουν τυφλά και με βιάσι, για να μη σε χάσουν.

Ο έρωτας γεννάει τη ζήλεια. Μα γεννάει και η ζήλεια τον έρωτα. Μία γυναίκα μπορεί να σ' αγαπήσει μόνον και μόνον για να μη σ' αφήσει σε μιάν άλλη...

Έπαιτο το γάμο λαχείο. Με τα λαχεία όμως η καρδιάζει η χάνεις ένα πεντάπραχο. Ένω με το γάμο αν δεν καρδιάζει, χάνεις όλη σου τη ζωή! Τα λαχεία του γάμου σπάνια καρδιάζουν. Γι' αυτό κ' οι καρδιάζοντες είναι ελάχιστα. Είναι οι όλιγοι τυχεροί, οι εδολογημένοι άπ' το Θεό, οι έκλεκτοι της μοίρας. Γι' αυτούς ο παράδεισος είναι το σπίτι τους, όπως για τους άλλους το σπίτι τους είναι η κόλαση των, μια κόλασις γεμάτη φλόγες και καπνούς, γεμάτη θρήνησις και ομιωγάς, πένθος, θλίψην και καταισχύνη!... Θα ήτο προτιμώτερο, εν τωαύτη περιπέσει, να μην παντρεύεται κανείς. Μα αλλοίμονο, η γνώσις μās έρχεται μετά τον γάμο, όταν είναι πλέον άργά, όταν δεν έχουμε τί να την κερδίσουμε. Έτσι, όχι μόνον δεν καρδιάζουμε τίποτα από αυτόν, αλλά και μās ευτυχείς της τύχης και την μεταμέλεια, μās ακολουθεί παντού και μās υπενθυμίζει την κακοροικιά μās...

Αντυχία σ' εκείνον, τον όποιο αγάπησε μία γυναίκα, χωρίς να την αγαπητήση! Άλλοιμονο σ' εκείνον που άνάβει έρωτικό ήμισο στην καρδιά μιάς γυναίκας! Ο άνθρωπος αυτός μοιάζει μ' εκείνον που βάζει φωτιά σ' ένα βαρέλι γεμίο με παρούτι, καθήμενος συγχρόνως επάνω σ' αυτό.

Το λογικό είναι το τελευταίο καταφύγιο του έρωτος.

Δεν μπορεί να υπάρξει έρωτας στο γάμο, γιατί δεν μπορεί ν' αγαπήσει κανείς εκείνο που του άνήκει απόλυτως.

Στόν έρωτα η γυναίκες άρνιούνται κατηγορηματικά εκείνο που θα ήθελαν να το είχαν κ' όλος δοσμένο.

Το λογικό στους έραστάς μοιάζει με δαυλό άναμένο εν μέση πυρκαϊάς. Φέγγει χωρίς όμως και να μπορέη να ξεπεράσει την λάμψη της φωτιάς.

Τα βλήματα είναι η πρώτες έρωτικές επιστολές των έραστών.

Ο έρωτας είναι θρησκεία η όποια ούδέποτε θα έκλειψη από τον κόσμο.

Μπορείς να έλπιζεις τα πάντα από μια γυναίκα που σούδωσε ραντεβού και ήρθε, όσο κ' αν είναι αυστηρή, όσο κ' αν είναι φρόνημη...

ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

- Στήν γυναίκα, η ζηλοτοπία προηγείται του έρωτος.
- Όποιος συγχωρεί ένα έγκλημα, γίνεται συνένοχος σ' αυτό.
- Οι μεγάλοι καλλιτέχναι δεν χρίνονται δίκα και όρθά, παρά όταν έκλειψουν.

ήσαν και τα δάση που βρισκότουσαν κοντά στην κοιλάδα Λακαμίδα. Στα δάση αυτά κοιμότανε ο Κόλιος, τις νύχτες, χωρίς στρώμα και χωρίς σκέπασμα και τον χειμώνα άκόμα!...

Δεν ήταν από σάρκα και όσα ό άγριος αυτός πολεμιστής. Ήταν από σίδερο, ήταν από ασπίδα!... Ποτέ του δεν άφρόσθησε, ποτέ του δεν χρειάστηκε ματρώος, ποτέ του δεν έβαλε φρόμακο στο στόμα του!

Στο φαγοπότι δεν μπορούσε να τον παραβήη κανένας. Το στομάχι του ήταν καταποτήρας, βάραθρο!... Έτρωγε το βράδυ ένα γουρουνόπουλο ψητό στην καθισιά του κ' έπινε από πάνω όκάδες υνόγαλο! Έπειτα όταν ξυπνούσε το πρωί, κατεβρόχιζε, έτσι για καφέ, άντι ροφήματος, σαράντα μεγάλες τηγανίτες!...

Μα δεν μπορεί να χωρέσει σε μία σελίδα του «Μπουκέτου» η έξιτοσότης της ζωής του Κόλια Πλαπούτα. Τα κατ' αυτόν είναι ανεξάντλητα. Γι' αυτό σταματούμε εδώ σήμερα, για να συνεχίσουμε σ' άλλο φύλλο, δίνοντας τις πιο χαρακτηριστικές μά και καταπληκτικές λεπτομέρειες της μυθιοστορηματικής ζωής του. Χ...

Η ΠΙΝΔΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Ο Άνατόλ Φράνς

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΣΕΚΟΥΝΔΟΥ ΤΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ ΓΝΩΜΕΣ

Σας δίνουμε σήμερα μία σειρά άπ' τις τόσο χαριτωμένες και τόσο χαρακτηριστικές γνώσεις του άρχαιου σοφιστού Σεκούνδου.

Κατά τον Σουίδα ο Σεκούνδος ήτο άπ' τους πιο σημαντικούς Άθηναίους σοφιστάς. Έπωνομάζετο Έλείουρος, ως υίός τέκτονος, ύπηρξε διδάσκαλος Ήρώδου του Άττικού και έγραψε ρητορικές μελέτες.

Επίσης, ο Φιλόστρατος στους «Βίους των Σοφιστών» Βιβλ. Α', γράφει για τον Σεκούνδο ότι ονομάζοταν και Έπίθουρος ως υίός τέκτονος κ' ότι ο Ήρώδης ο Άττικός θρήνησε το θάνατό του και του έκεφώνησε και έκηχησε. Πέθανε σε βαθύ γήρας κ' έτάφη στο δημόσιο δρόμο, μεταξύ Έλευσίους και Μεγάρων.

Απολαύσατε τώρα τις γνώσεις του Άθηναίου σοφιστού, βγαλμένες από μία σπανία και δυσεύρετη έκδοση του 1688:

Τι έστι γυνή:

Έπιθυμία του άνδρός, άλλα και άνδρός νανάγιον, θηρίον που ζούμε μαζί του στο ίδιο σπίτι, λάβανα που κοιμάται πλάι μας, δράκαινα την όποια συντηρούμε, είκομ ζάλη, άμερμηνιασις έμποδίων, κομποτυμένη όμα, αυθαίρετος μάχη, πολυτελής πόλεμος, καθημερινή ζήμιο, άνθρωποποιόν μηχανήμα, ζώον ποιηρόν, άναγκαίον κακόν!...

Τι έστι πλούτος:

Χρυσούν φοροτίον, ήδονών άπηρέτης, έπιβουλεύόμενον πράγμα, άπολύτως άνέκρητος, φθόνος των όποιο έχεις μέσα στο σπίτι σου, διαρκής φόβος, καθημερινή άκοστοφία, εύκολοχάνομενο πένθος, προσφιλής δυστυχία, περιπόθητον ταλαιπωρημα, προσωική εύτυχία.

Τι έστι πενίχ:

Μισούμενον αγαθόν, ύγειας μήτηρ, ήδονών έμποδίων, άμείρους διατριβή, δυσπρόσταστον κτήμα, έπινοήσεων διδάσκαλος, σορίας άνεύρεσις, έμπορίο άζημιώτο, κτήμα άλόγαριστο.

Τι έστι φίλος:

Άσείηρο κτήμα, καταφυγή δυστυχίας, φτώχειας παρηγορία, ταλαιπωρίας καταφύγιον, άνυπόστατον κειμήλιον, εύτυχία χωρίς τέλος.

Τι έστι γήρας:

Πλήρωσις ήμερών, ύγαίνουσα νόσος, ζών θάνατος, προσδοκώμενη μέριμα, φόβος έλλιζόμενος, πολυχρόνιον γέλασμα, άπονος φρόνησις, άναπνών νεκρός, ζωή άνεφώνητη, θάνατος προσδοκώμενος, νεκρός κινούμενος!...

Τι έστιν ύπνος:

Κόπον άνάπαυσις, λατρών κατόρθωμα, δεδεμένον λύσις, άγρυπνεύοντων σοφία, νοσούοντων εύχη, θανάτου είκόμ, ταλαιπωρούτων παραμυθία, πάσης ποής ευτυχία!...

Τι έστι κάλλος:

Φυσική ζωγραφιά, ιδιόκλαστον αγαθόν, όλιγοχρονίον εύτύχημα, εύπαράλλακτον κτήμα, άνδρών έρωτίλων νανάγιον, άσύχητον αγαθόν, ένοσαρκαμένη εύτυχία, ήδονών ύπηρεσία, άνθος μαραινόμενον, πράγμα που δεν μοιράζεται, άνθρώπων παρηγορία!...

Τι έστι θάνατος:

Αιώνιος ύπνος, διάλυσις σώματος, ταλαιπωρούτων έπιθυμία, πνεύματος φτερούγισμα, πλουσίαν φόβος, πενήτων παρηγορία, άνάλασις μελών, ύπνου πατήρ, άνυπέβλητος προθεσμία, άπόλυσις πάντων!...

ΜΙΚΡΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΙΔΙΟΣ ΚΙ' ΑΠΑΡΑΛΛΑΚΤΟΣ

Ένας κύριος παρήγγειλε σ' ένα ζωγράφο το πορτραίτο του, για να το χωρίσει στην μητέρα του, η όποια ήθελε πολύ να έχη στο σπίτι της το μικρό αυτό ένθύμιον του γιου της.

Ο ζωγράφος έβαλε όλα τα δυνατά του για να εύχαριστήση τον πελάτη του.

Έτσι από λίγες μέρες, πήγε το πορτραίτο τελειωμένο, στη μητέρα του πελάτου του...

Έτσι από λίγες μέρες, πήγε το πορτραίτο τελειωμένο, στη μητέρα του πελάτου του...

Έτσι από λίγες μέρες, πήγε το πορτραίτο τελειωμένο, στη μητέρα του πελάτου του...

Έτσι από λίγες μέρες, πήγε το πορτραίτο τελειωμένο, στη μητέρα του πελάτου του...

Έτσι από λίγες μέρες, πήγε το πορτραίτο τελειωμένο, στη μητέρα του πελάτου του...

